

Arrest

nr. 134 867 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 27 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2003 treedt verzoeker in het huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 8 december 2009 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 1 maart 2011 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 15 juli 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 15 juli 2011 onontvankelijk verklaard. Op 30 maart 2012 wordt verzoeker tevens in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 14 december 2012 verleent het Openbare Ministerie te Antwerpen een negatief advies aangaande het voltrokken huwelijk.

1.5. Op 14 mei 2013 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een beslissing tot weigering van inschrijving van het huwelijk in de registers.

1.6. Op 21 juni 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdaan af.

1.7. Op 20 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.8. Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoeker op 24 juni 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.12.2013 werd ingediend door:

Naam: M

Voornaam: A

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een wettelijke samenwoning dat werd afgesloten 13.12.2013 met mevr. K.A. (...) (Marokko). Op 20.12.2013 werd een bijlage 19ter opgesteld en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings A. Neven in haar schrijven dd. 21.12.2009 het volgende meldt i.v.m. het huwelijk dat voorheen werd aangegaan:

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

- Verbljfsvoordeel in hoofde van de man: mevrouw heeft de Nederlandse nationaliteit. Een huwelijk met een EU- onderdaan zou meneer in staat stellen naar Europa te gaan en er een verblijfsvergunning te bemachtigen.

- Snelle gang van zaken: betrokkenen hebben mekaar leren kennen op de klassieke wijze die in zoveel dossiers aan de orde is. Meneer was kleermaker in Marokko. Mevrouw komt in haar winkel om kleren te kopen. De eerste zou hebben plaatsgevonden in maart 2002. In juli 2002 is mevrouw nogmaals in Marokko op vakantie geweest. Toen werd afgesproken dat ze zouden huwen. In februari 2003 kwam mevrouw dan terug om te huwen. Betrokkenen hebben dus maar zeer weinig tijd met mekaar doorgebracht voorafgaand aan het huwelijk. Ze hebben ook niet samengewoond voor het huwelijk.

- Groot leeftijdsverschil: er is een leeftijdsverschil van 14 jaar tussen betrokkenen. Bovendien is de man jonger dan de vrouw, hetgeen in de Marokkaanse tradities zeer ongewoon is (behalve bij schijnhuwelijken).

- Merkwaardige ontwikkelingen na het huwelijk (geen samenwoning); meneer is pas in oktober 2005 illegaal naar Europa gekomen om zich bij zijn echtgenote te voegen. Hij zou met haar dan ongeveer een maand hebben samengewoond, maar vond Nederland niet zo goed. Hij is dan naar België gekomen. Hij heeft in Nederland geen stappen ondernomen om zijn verblijfsvergunning te regulariseren.

Ook in België verbleef hij illegaal. Pas op 16.05.2007 komt mevrouw ook naar België en laat zich hier inschrijven. Pas op 25.09.2007 komt ze met haar huwelijksakte op de proppen.

- België-route: de reden waarom betrokkenen naar België kwamen is puur verblijfsrechtelijk, om de strengere Nederlandse wetgeving inzake gezinshereniging te omzeilen. Zij voldeed immers niet aan de inkomstenvereisten, gelet op haar Nederlandse weduwnuitkering waarvan zij moest leven. Ze kon in België moeilijk aan werk geraken (enkel interimarbeid, aangezien ze geen diploma heeft), hetgeen problemen gaf met haar vestiging in België. Van 18.12.2007 tot 09.03.2008 laat mevrouw zich opnieuw in Nederland inschrijven. Betrokkenen waren in deze periode niet aan te treffen door de politie in het kader van het onderzoek naar hun vermeend schijnhuwelijk. Ook thans is mevrouw sinds 09.10.2009 terug afgeschreven naar Nederland. Dit alles doet vermoeden dat de vrouw de hele tijd haar adres in [...] Amsterdam, [...] heeft behouden en nooit de bedoeling heeft gehad in België daadwerkelijk gezin te vormen.

- mevrouw wordt genoemd inzake fraude met haar weduwnuitkering in Nederland. Ze zou aan de bevoegde sociale instelling hebben nagelaten te melden dat ze sinds 2003 opnieuw gehuwd was teneinde uitkeringen te kunnen blijven genieten. Is dat de reden waarom meneer niet bij haar macht wonen? Van een echt huwelijksleven is er dan ook geen sprake geweest.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking);

Verder overwegende dat mevrouw de procureur des Konings A. Neven in haar schrijven dd. 14.12.2012 het volgende meldt i.v.m. het huwelijk dat voorheen werd aangegaan:

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen. Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een clandestien schijnhuwelijk: Mijn ambt verwijst hiervoor naar de aangehaalde motieven in haar advies van 21.12.2009. Deze motivering is nog steeds van toepassing. Bijkomend blijkt uit thans uitgevoerde politieonderzoek dat:

- Betrokkenen niet daadwerkelijk als een gezin samenleven: hiervoor kan verwezen worden naar het feit dat de kleding van mevrouw in een sporttas in de kast zit en mevrouw bij de samenwoonstcontrole niet aanwezig was, de wijkagent het koppel nooit samen opgemerkt of thuis aantreft en mevrouw, volgens meneer, vaak in Nederland bij zieke familie is. Opvallend is ook dat mevrouw de wijkagent belt of langs zijn kantoor gaat om te vragen of er controle op komt is.

- Betrokkenen tegenstrijdig zijn over het werk van mevrouw en dit zowel wat de uren betreft als de plaats van tewerkstelling. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking);

Op basis van het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. M.A. en mvr. K.A. afgesloten huwelijk en de wettelijke samenwoonst te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert de aanvraag tot vestiging niet op de vorm van het huwelijk, maar op de inhoud van de relatie die dat parallel loopt met de wettelijke samenwoonst. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 40bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert verder bevoegdheidsoverschrijding aan. Het middel, dat gericht is tegen de weigering van verblijf van drie maanden, wordt in de synthesesamenvatting uiteengezet als volgt:

"Wat de uiteenzetting nopens het Eerste Middel betreft, wenst verzoeker het Middel als volgt samen te vatten:

Na een theoretische opsomming en omschrijving van de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen, komt de motivering van verzoeker als volgt samengevat.

- Gelet op het gegeven dat het hier gaat om een Belgische wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner;
- Gelet op de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 40bis van de Vreemdelingenwet, artikelen 18 (wetsontduiking), 21 (openbare orde-vereiste) en 27 Wetboek IPR, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de bevoegdheidsoverschrijding;
- Gelet op het gegeven dat administratieve beslissingen afdoende moeten gemotiveerd zijn;
- Gelet op het gegeven dat de voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet betwist worden door verweerder;
- Gelet op het gegeven dat het hier niet gaat om een buitenlandse authentieke akte zoals voorzien door artikel 27 Wetboek IPR;
- Gelet op verwerende partij weigert de Belgische Wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn Nederlandse partner te ERKENNEN, terwijl verwerende partij hiertoe in casu onbevoegd is;
- Gelet op het gegeven dat verwerende partij in casu enkel de bevoegdheid heeft na te gaan in het kader van artikel 40bis Vreemdelingenwet of “een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” werd aangetoond;
- Dat verwerende partij in gebreke blijft in rechte en in feite de bijgebrachte stukken (als bewijs van hun relatie) te beoordelen;
- Dat er in casu geen aanvraag werd ingediend op basis van een buitenlands huwelijk maar op basis van een Belgische wettelijke samenwoning;
- Dat verwerende partij geen bevoegdheid heeft zich al dan niet over de erkenning van een Belgische wettelijke samenwoning;
- De motivering van verwerende partij is niet afdoende, faalt in rechte en in feite en is zelfs onwettig en in strijd met de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen;

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd.

V. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij – kort samengevat – het volgende:

- Met betrekking tot het Eerste Middel:

- Verweerder verwijst naar artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 40bis van de Vreemdelingenwet, artikelen 18 (wetsontduiking), 21 (openbare orde-vereiste) en 27 Wetboek IPR, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de bevoegdheidsoverschrijding;
- Verweerder stelt dat in casu genoegzaam zou blijken wat de juridische en feitelijke grondslag is van de bestreden beslissing;
- Verweerder stelt dat het eerste middel van verzoeker onontvankelijk, minstens ongegrond is;
- Verweerder stelt dat de stelling van verzoeker waar hij stelt dat de andere voorwaarden voor de procedure gezinshereniging vervuld zouden zijn, niet ernstig zou zijn;
- Verweerder besliste terecht de wettelijke samenwoning en het huwelijk niet te erkennen, mede gelet op het negatief advies van de Procureur des Konings;
- Verweerder stelt dat er sprake zou zijn van een “schijnrelatie” zodat de beslissing van verwerende partij gewettigd is;
- Verweerder stelt dat zij het recht hebben zich te beroepen op artikel 18 Wetboek IPR (wetsontduiking);
- Verweerder stelt dat zij zich niet hebben beroepen op artikel 27 Wetboek IPR;
- De juridische grondslag van de bestreden beslissing is artikel 18 Wetboek IPR volgens verweerder;
- Verweerder beroept zich (voor het eerst) op het algemeen rechtsbeginsel van “*fraus omnia corrumpit*” en verwijst naar een aantal arresten van de R.v.V.;
- Verweerder stelt dan dat de bestreden beslissing terecht genomen is, omdat er sprake zou zijn van manifeste fraude;
- Verwerende partij besluit tot de onontvankelijkheid, minstens ongegrondheid van het Eerste Middel;

VI. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoeker zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in zijn Eerste Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie werden samengevat, integraal herneemt en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Dat verwerende partij zijn bevoegdheid te buiten is gegaan, wanneer hij stelt dat hij de erkenning van de Belgische wettelijke samenwoning kan weigeren. Er is geen sprake van een buitenlandse authentieke akte (zie artikel 27 Wetboek IPR). Verweerder is tevens in fout wanneer hij stelt de erkenning van de huwelijksakte te weigeren. Er is immers geen aanvraag ingediend op basis van een huwelijk, maar op basis van een wettelijke samenwoning.

Vervolgens wenst verzoeker eraan toe te voegen dat verweerder voor het eerst in de nota met opmerkingen het adagium 'fraus omnia corrumpit' aanhaalt om een a posteriori motivering te geven. Een a posteriori motivering is in casu niet aan te nemen en kan niet. Bovendien vind men daarvan op geen enkel moment een verwijzing naar of een melding daarvan in de bestreden beslissing.

Tenslotte is verzoeker de mening toegedaan dat verwerende partij zich in casu niet kan beroepen op artikel 18 Wetboek IPR. Immers, er is geen aanleiding om artikel 18 Wetboek IPR te gebruiken om misbruiken of de regels in verband met de verblijfsreglementering van vreemdelingen tegen te gaan (Rb. Luik, 24 juli 2009, Rev.trim.dr.fam. 2010, 1041). Er is geen enkele reden of aanleiding om artikel 18 Wetboek IPR in casu toepasselijk te verklaren.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,
- artikel 62 Vreemdelingenwet,
- artikel 40bis Vreemdelingenwet,
- artikel 18, 21 en 27 WbIPR,
- het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel,
- de materiële motiveringsplicht,
- bevoegdheidsoverschrijding.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij niet gevolgd kan worden waar zij voorhoudt dat 'de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan'. Dergelijk betoog vindt geen grondslag in de bestreden beslissing, is louter hypothetisch en weinig ernstig.

Verzoekende partij beweert in een eerste onderdeel van het eerste middel voorts dat zij de modus operandi en redenering van de gemachtigde niet begrijpt. Het zou de gemachtigde niet toekomen een uitspraak te doen over de al dan niet erkenning van het huwelijk, nu er geen aanvraag werd ingediend op basis van het huwelijk.

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij op 20.12.2013 een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van wettelijke samenwoning. Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoekende partij op 27.2.2003 in het huwelijk trad met mevr. [K.A.], doch dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het Openbaar Ministerie, op 14.5.2013 een beslissing nam houdende weigering van inschrijving van het huwelijk in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister.

Verzoekende partij kan dit niet dienstig betwisten.

In de bestreden beslissing weigerde de gemachtigde geheel terecht het afgesloten huwelijk en de wettelijke samenwoning te erkennen, mede gelet op het negatief advies van de Procureur des Konings.

Gelet op het feit dat de gemachtigde tot het besluit kwam dat er sprake is van wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR en er aldus geen duurzame levensgemeenschap is, weigerde de gemachtigde rechtens zowel de wettelijke samenwoning als het afgesloten huwelijk te erkennen.

De vaststelling dat er sprake is van een schijnrelatie wettigt de beslissing van de gemachtigde om zowel de erkenning van het huwelijk als de wettelijke samenwoning te weigeren.

Verweerder ziet niet in welk belang verzoekende partij heeft bij haar kritiek.

Daarenboven heeft de kritiek van de verzoekende partij uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De gemachtigde diende daarenboven geen rekening te houden met de stukken die verzoekende partij bij haar aanvraag indiende, aangezien de aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd op basis van artikel 18 WbIPR, en er sprake is van wetsontduiking en manifeste fraude.

In een tweede onderdeel meent verzoekende partij dat onterecht wordt verwezen naar artikel 27 WbIPR dat enkel van toepassing zou zijn op buitenlandse authentieke akten, terwijl er in casu sprake is van een Belgische wettelijke samenwoning.

Verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet heeft beroepen op artikel 27 WbIPR. Dit artikel werd wel vermeld in het advies dat de Procureur des Konings destijds verleende aangaande het in het buitenland aangegane huwelijk, doch dit maakt geen deel uit van de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing ligt in artikel 18 WbIPR en het feit dat er sprake is van een manifeste fraude.

Artikel 18 WbIPR bepaalt het volgende:

"Art. 18. Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."

Nu verzoekende partij haar verblijf poogt te regulariseren door gebruik te maken van het instituut van de wettelijke samenwoning, is er sprake van manifeste fraude.

Verweerder merkt daarenboven op dat de verwijzing naar het manifest bedrog (in toepassing van *fraus omnia corrumpit*) wel degelijk afdoende is:

“De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’, gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat ‘dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.” (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013)

“Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium “fraus omnia corrumpit” wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude.” (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

Verzoekende partij slaagt er over het algemeen niet in om afbreuk te doen aan de terechte beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij, met verwijzing naar het negatief advies van de Procureur des Konings, het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat er sprake is van manifeste fraude zoals voorzien in artikel 18 WbIPR.

Zie diensomtrek ook:

“Op 21 januari 2013 gaf het parket van Turnhout een negatief advies inzake het huwelijk van verzoekster, waarbij niet alleen wordt gewezen op het feit dat het visum gezinshereniging van verzoekster indertijd werd afgewezen wegens vermoedens van schijnhuwelijk maar ook op andere verscheidene andere elementen, zoals het leeftijdsverschil en het ‘gearrangeerd karakter’, en recente elementen, zoals het onderhouden van een andere ‘seksrelatie’ tijdens het huwelijk, die de actuele waarde van de beoordeling van 18 oktober 2011 bevestigen en benadrukken.

De Raad stelt vast dat het geheel van de beslissing pertinente motieven bevat die erop wijzen dat er in 2011 sprake was van een schijnhuwelijk waardoor de visumaanvraag van verzoekster verworpen werd, dat verzoekster vervolgens toch naar België gekomen is en dat er in 2013 nog steeds sprake is van een schijnhuwelijk. Het advies van het parket dateert van twee dagen voor de bestreden beslissing. Het betoog van verzoekster als zou het advies niet worden “bijgetreden, geactualiseerd, geconcretiseerd op de huidige situatie van verzoekster zodat absoluut niet kan worden gesteld dat uit het geheel van de motivering zou blijken dat het verblijfsrecht aan verzoekster wordt geweigerd omdat haar huwelijk geacht wordt een schijnhuwelijk te zijn” houdt dan ook geen stand. De beslissing van 18 oktober en het advies van 21 januari 2013 zijn coherente en dragende motieven voor de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 111 313 van 4 oktober 2013).

En ook:

“Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer

dan drie maanden, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het parket, naar aanleiding van de visumaanvraag gezinshereniging van verzoekster, op 18 april 2013 een negatief advies heeft gegeven. Hierin wordt gesteld dat er elementen naar voor zijn gekomen die duidelijk wijzen op een schijnhuwelijk. Verzoekster kwam, na weigering van het gevraagde visum gezinshereniging, België binnen met een toeristenvisum en diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gegevens van het dossier en heeft uiteengezet waarom hij het afgesloten huwelijk niet erkent, hierbij verwijzend naar het negatief advies van het parket waarbij het huwelijk als een schijnhuwelijk wordt beschouwd en dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde te wijzen op de antecedenten in het administratief dossier inzake het huwelijk van verzoekster om te besluiten dat haar aanvraag wordt geweigerd omdat het huwelijk waarop verzoekster zich beroept, een schijnhuwelijk is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens voorhanden in het administratief dossier om de aanvraag van verzoekster te beoordelen. Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling in verband met haar huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 112 774 van 25 oktober 2013).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Verzoeker betwist in casu dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4 In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name in de hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie geweigerd.

De gemachtigde verwijst hiervoor naar een eerste negatieve advies van de procureur des Konings van 21 december 2009 m.b.t. het buitenlandse huwelijk aangegaan op 27 februari 2003 en naar een tweede

negatief advies van de procureur des Konings van 14 december 2012 met betrekking tot hetzelfde buitenlandse huwelijk.

In beide adviezen stelde de procureur des Konings de rechtsgeldigheid van het buitenlandse huwelijk te betwisten op basis van artikel 27 en in combinatie met artikel 21 (openbare orde) en artikel 18 (wetsontduiking) WIPR.

Vervolgens besluit de gemachtigde als volgt:

“Op basis van het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. M.A. en mvr. K.A. afgesloten huwelijk en de wettelijke samenwoning te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert de aanvraag tot vestiging niet op de vorm van het huwelijk, maar op de inhoud van de relatie die dat parallel loopt met de wettelijke samenwoning. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Hieruit blijkt dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing ligt in artikel 18 WIPR, wat door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt bevestigd.

3.5. Verzoeker wijst er in zijn synthesesamenvatting op dat er geen aanvraag werd ingediend op basis van het buitenlandse huwelijk, maar wel op basis van een wettelijke samenwoning afgesloten in België.

Dit vindt steun in het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat de aanvraag, vermeld in punt 1.4., door verzoeker werd ingediend in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie (zie bijlage 19ter van 20 december 2013). Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de gemachtigde de aanvraag niet kon weigeren op grond van het feit dat hij het buitenlandse huwelijk niet erkent, daar dit buitenlandse huwelijk niet aan de grondslag ligt van zijn aanvraag, vermeld in punt 1.4., maar wel de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie. Verzoeker haalt terecht aan dat de gemachtigde derhalve gehouden is om na te gaan of er een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie werd aangetoond, zoals omschreven in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster stelt vervolgens dat de gemachtigde onbevoegd is om de wettelijke samenwoning niet te erkennen omdat er geen sprake is van een buitenlandse authentieke akte. Volgens verzoeker is er geen enkele reden of aanleiding om artikel 18 WIPR in casu toepasselijk te verklaren.

Luidens artikel 2 heeft het WIPR de volgende werkingssfeer: *“Onder voorbehoud van de toepassing van internationale verdragen, van het recht van de Europese Unie of van bepalingen in bijzondere wetten, regelt deze wet voor internationale gevallen de bevoegdheid van de Belgische rechters, de aanwijzing van het toepasselijk recht en de voorwaarden voor de uitwerking in België van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken.”*

Artikel 18 WIPR luidt als volgt: *“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”* Dit artikel van het WIPR handelt puur over de bepaling van het toepasselijk recht ten aanzien van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken, en niet over de erkenning van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken, wat nader wordt geregeld in de artikelen 22 en 27 WIPR.

Wat betreft het motief van niet-erkenning in de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat de verklaring van wettelijk samenwoning, waarop verzoeker zijn voormelde aanvraag baseerde, werd afgelegd bij de ambtenaar van burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Het betreft dus geen buitenlandse rechterlijke beslissing, noch een buitenlandse authentieke akte in burgerlijke zaken en valt dus niet onder de werkingssfeer van het WIPR.

De toepassing door een Belgische administratieve overheid van een bepaling uit WIPR om een akte niet te erkennen is geheel onlogisch wanneer dit een authentieke akte betreft die door een andere Belgische administratieve overheid werd opgesteld. De bepalingen van het WIPR kunnen in casu niet worden toegepast ten aanzien van een Belgische verklaring van wettelijke samenwoning. De motivering van de bestreden beslissing faalt dan ook in rechte. Door een bepaling van het WIPR toe te passen wanneer daartoe een buitenlands aanknopingspunt ontbreekt, heeft de gemachtigde zijn bevoegdheid, zoals

omschreven in de vreemdelingenwet, overschreden. Het verweer in de nota, dat op dit punt louter een herhaling van de bestreden beslissing betreft, laat niet toe anders te besluiten.

De Raad ontwaart geen andere juridische grondslag in de bestreden beslissing. De verwerende partij voert weliswaar aan dat de bestreden beslissing melding maakt van manifeste fraude en betoogt dat de verwijzing naar het manifest bedrog in toepassing van *fraus omnia corrumpit* afdoende is. Manifeste fraude kan enkel leiden tot de weigering van een verblijfsaanvraag indien deze als feitelijke grondslag wordt gecombineerd met een uitdrukkelijke juridische grondslag, zoals het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" of artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In casu wordt in de bestreden beslissing niet naar het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" of artikel 42septies van de vreemdelingenwet verwezen. De door verwerende partij aangehaalde rechtspraak is in casu niet relevant aangezien deze betrekking heeft op zaken waarin de bestreden beslissing uitdrukkelijk het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" werd toegepast of op zaken waar de gezinshereniging werd aangevraagd louter op basis van een buitenlandse huwelijksakte. Het verweer faalt.

Doordat een afdoende juridische grondslag ontbreekt wordt de bestreden beslissing aangetast door een uitdrukkelijk motiveringsgebrek. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 24 juni 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

De overige aangehaalde middelen en het verweer daarop behoeven geen verdere bespreking.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES